

BECSY ANDRÁS

Te is eljöttél végre, hogy lásd a *Marika Presszó* neon feliratát a bejárat fölött, itt vagy, hogy részese légy ennek a látványosságnak, hogy hogyan borítja fénybe az esti körutat a villamos energia, megnézd a házak homlokzatán az ünnepi égősorok tikkelő végeinek agóniáját, a pompa nagy nevetésre húzott szájában a foghíjakat: a közbülső kialudt égőket, az elharapott hangok jeleit.

Eljöttünk a fénysugarak elé, amik megtörnek rajtunk, árnyék születik mögénk, mely hűségesen simul az aszfaltra, s velünk marad végérvényesen, mint fehér leplen a folt, Oh, irgalom atyja, ne hagyj el!, aztán csak követ, tartja a lépést, rossz ómen – félreértések, hazudozások, csalások –, és hozza utánam, amit el akartam hagyni.

Az ezüstpikkelyes Flitter lányokat benyeli a morajló fekete lyuk, melyre szép, erős testet épített kidobók vigyáznak a kapuja két oldalán, míg bent, a gyomorban, filmtetekercsek fel-felvillanó részletein táncoló alakok mozdulatait vetíti a térbe a lila fény, miközben a három Flitter izzadt hímek felett köröz, akik autójuk márkajelét fűzték kulcstartójukra dísznek, hogy megmutassák, mennyit is érnek, hogy ők tökéletes prédák.

o

A slozi túltekert csapjának kagylója rám verte a vizet, de ez a víz most kellett, rumtól ragadt a pult, melyen fél órája egy pegazus sétált végig, aminek nyoma a borospoharakéval szárad most, ragadt a pult, a két tenyerem össze, kellett ez a víz, 4× mosom meg a kezem, 4× nyomom rá a szappant, 4× rángatom meg este az ajtót elalvás előtt, hogy be van-e zárva, mert négyen élünk otthon, Kati, én, a két gyerek, s távol már apám, testvérem, anyám, de nincs papírtörlő, rám vert a víz, lent mintha behugyoztam volna.

oo

A körasztal társasága balladát énekeltet a kobzossal, hogy hogyan is volt, mikor a tablóképük hátoldalára Simonyi, Bizottság, Shakespeare, Balaton, Rimbaud, Kosztolányi, Hobó, Salinger, Kálnoky, Kontroll, Ady, Ottlik került, s szórták a fotókat a földszinttől az emeletig, régi barátsággal az ismerősnek, örök barátsággal a havi örök barátoknak, néhány valahonnan derengőnek a folyosón kezébe nyomva csak szeretettel, és olyan is volt, akinek a hátoldal üresen maradt, mint azé a fekete vasalófoltos pulóverben élő lányé, aki a kapunál adott nekem egy képet, én is adtam neki egyet, pedig jó lett volna írni valamit rá, de hiába törtem rajta a gimi négy éve alatt a fejem.

oooo

Ott meg, látod, a pultos lány: kimér, tölt, csapol, a kasszát zörgeti, de föl se néz, néhány odavetett szó az ácsorgóknak, haját összefogja mosogatáskor, s mikor a rágcsát kéri már – mit a főnök a legfelső polcra rakatott –, akkor folyton csak pipiskedik, körte fenekének izmai megfeszülnek és haspólója alól előmerészkedik mellének alsó íve, mire egyre duzzad a sor, ő meg szedi minden pohárhoz a sós mogyorót, a ropit, ömlik a pisztácia, a sajtos és a hagymás-tejfölös chips a szétszakított zacskókból a ház örömeire, s hömpölyög az este, míg a lány a sarokban álló székre akasztott táskájával el nem tűnik a placcolás után.

oooooo

A manézsban ragadt lányok egy körben, egy másikban a fiúk, és közben megy a szemezés oda-vissza óvatos mozdulatokkal az ütemre, de te kimehetsz, ha, mondjuk, pénz kell az automatából, szívnál egy cigit, vagy egy lánnyal tennél egy kört, esetleg le kell rendezned egy parasztot, vagy mind a négyet egy csapásra, mert ott a karszalag a csuklódon, azzal visszaengednek, csak ne hozz be kaját meg piát, például bort meg kenyeret, vagy kólát és hamburgert, ilyeneket, mert ha meglátják, hátravisznek, és addig öntik beléd, míg ki nem fogy az üveg, le nem nyomják a torkodon az egészet, és ha nem kell, ha kihányod, péppé vernek, agyon is, és akkor itt maradsz

[örökre.

ooooooo

Néha eszembe jut a szomszédos utcából az a kis kurva az udvari garzonjával, aki mellékesen mindig megkérdezte, hogy mihez van kedvem, ölelve vagy verve vagy talán keverve, de nem érdekelt a válasz, egyből húzta le a sliccet, és falta az utolsó szalmaszálát. Aztán hírlett, a Tisza-holtág májusi vizébe fojtották. Néha eszembe jut,

mikor épp egy dossziét nyitok szét a főnök seggéig görnyedve, vagy csinálom a 3 az 1-ben instant kávéját, csokis croissant-jáért futok a boltba, vagy túlórák után a kátyús ágyamon heverve, mikor semmihez sincs kedvem, hogy a Tisza-holtág partját már rég a házamig tolták kurva nagy csendben.